

první žalovaná, stal se bezúčinným i ohledně druhé a měl i proti ní býti položen rok k ústnímu líčení. Zda se tak stalo, nelze ze spisů seznati, doručení obsílky k roku zaměstnané není vykázáno. Nebyla-li posud k jednání obeslána, stalo se tak nedopatřením, jež třeba napravit i bez žalobcova návrhu. Byla-li obeslána, pak jest řízení proti ní v klidu podle § 170 c. ř. s., neboť nepřišla k jednání, a žalující strana ohledně ní neučinila žádného návrhu ani prohlášení. Každým způsobem jest však rozepře i ohledně zaměstnané zahájena podle § 232 c. ř. s., táž jest ve sporu žalovanou stranou, proto nelze souhlasiti s odvolacím soudem, že by žalující strana byla pozbyla práva domáhati se žalobního nároku proti zaměstnané a tu že nelze pokládati za spornou stranu.

Rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně ze dne 13. října 1925 čj. Rv I 871/25-1. R. v. z. s. Doležal.

Předpisu §u 84 odst. 2 c. ř. s. nelze použiti na podání dovolacího spisu do usnesení II. stolice, jímž žaloba byla pro zmatek podle §u 477 č. 6 c. ř. s. odmítnuta. Dovolání dlužno odmítnouti.

Z důvodů nejvyššího soudu:

Napadené rozhodnutí je podle své povahy a zevní úpravy usnesením. Soud druhé stolice rozhodl o odvolání, které vzalo rozsudek soudu první stolice v odpor pro zmatečnost podle §§ 471 č. 5. a 477 č. 6 c. ř. s. Podle §u 473 c. ř. s. rozhoduje odvolací senát v případech §u 471 c. ř. s. o odvolání usnesením. Napadené rozhodnutí, jež správně není ani opatřeno nadpisem »Jménem Republiky«, vyhrazeným pro rozsudky, praví také výslovně, že odvolací soud se usnesl. Proti usnesením připouští zákon podle §u 514 c. ř. s. jako opravný prostředek jen rekurs. Jeho konečný návrh může směřovati toliko k tomu, by napadené usnesení bylo změněno, pokud se týče zrušeno, nemůže se však domáhati rozhodnutí ve věci samé. Rekursní spis je také podati toliko v jednom vyhotovení pro soud, vyhotovení pro odpůrce není třeba (§ 150 jedn. ř.). Strana žalující podala však proti napadenému rozhodnutí jako opravný prostředek přípravný spis, naznačený výslovně jako dovolání proti rozsudku, a podala jej dvojmo; jeho vývody vztahují se výslovně k dovolacímu důvodu §u 503 č. 4 c. ř. s. a konečný návrh zní, by napadený rozsudek byl zrušen, pokud se týče změněn a byl obnoven rozsudek soudu první stolice. Žalující strana učinila tedy podání, jež

podle své zevní úpravy, svého obsahu a konečného návrhu je dovoláním, podle §u 502 c. ř. s. přípustným toliko proti odvolacím rozsudkům. Pochybila tudíž zřejmě ve volbě opravného prostředku, neboť z jejího podání nelze souditi, že by jí byl na mysli tanul správný opravný prostředek, který jen nesprávně pojmenovala a ustrojila. Bylo proto její dovolání jako nepřipustné odmítnouti (srov. rozh. č. 1309 Sb. n. s.).

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 30. prosince 1925, čj. R I 1935/25.

Nestačí k povolení exekuce žádost za zabavení důchodů, které má povinný ve svém postavení jako dělník u zaměstnavatele, jménem označeného, bez dalších údajů. Legitimace poddlužníka k podání rekursu do usnesení povolujícího. Příspěvek k §§ 54 a 294 ex. ř.

Soud první stolice povolil exekuci zabavením důchodů, které má povinný ve svém postavení jako dělník u zaměstnavatele K. K., zednického mistra v D.

Soud rekursní vyhověl stížnosti poddlužníka do tohoto usnesení a zamítl žádost exekuční pro nedostatek označení předmětu exekučního podle § 54 čís. 3 ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolací stížnosti z těchto důvodů:

Podle ustanovení čtvrtého odstavce § 294 ex. ř. může poddlužník platební záповědi odporovati rekusem. Stížnost svou může poddlužník arcí opíratí toliko o vývod, že údaje návrhu neospravedlňují povolení exekuce, v podstatě tedy o to, že platební záповeď sama o sobě se přičí zákonu nebo že poddlužník byl jí nenáležitě stížen anebo že mu byly dány neodůvodněné příkazy. Tomuto požadavku vyhověl poddlužník, neboť vytkl ve své stížnosti, že v návrhu vymáhající věřitelky nebyla uvedena výše pohledávky, kterou zabavuje, nýbrž jen všeobecně důchody, ačkoli jde jen o denní mzdu na hodinovou výповeď, kterážto mzda v době povolení exekuce musela by býti vydělána a splatna. Není tudíž opodstatněna výtka vymáhající věřitelky v dovolacím rekursu vznesená, že je rekurs zaměstnavatele poddlužníka nepřipustným.

Pokud jde o věcnou stránku dovolacího rekursu, nesdílí dovolací soud náhled stěžovatelčin, že stačí ku povolení exekuce udání vymáhající strany, že jest povinný zaměstnán u rekursujícího poddlužníka jako dělník a že má jako takový mzdu,